

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΝΩΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΑΡΚΩΣΗ

Ο Ύδρακιος καπετάν Σαρκώσης και η περιπετειώδη ζωή του. Το επεισόδιό του με τον Πασσά της Θεσσαλονίκης. Ένας δευκαετής παπυγκός. Το πάθημα του Θεοδωράκη Βλάση και ο Σαρκώσης. Οι ληστές της Καυμένης και τα 40 παλληκάρια του Σαρκώση. Ο έπιλαρχος στη Ζάκυνθο Σαρκώσης και Κουντουριώτης κλπ. κλπ.

Κάτω από τὸ δόλο τοῦ Μοναστηρίου τῆς Ὑδρας, μισοτά στην Ὠραία Πύλη, κρύβεται ἀπὸ 116 ἐπὶν ἕνα πολύτιμο καὶ ἱστορικὸ κειμήλιο, ἕνας χρυσὸς πολυκέλυτος, κολλιτεχνικάτος, ποὺ ἔχει περιέργη καὶ περιπετειώδη ἱστορία. Τὸ ἀριστοφάνημα αὐτὸ ἀνῆκε μιά φορὰ σὸν ἐνδοξοῦ βασιλεῖα τῆ Γαλλίας Λουδοβίκο ΙΔ. τοῦ ὁποῦ ἡ μακρὰ βασιλεία (1660-1715) ἔγινε με φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς δόξης τῆ Γαλλίας. Καὶ τὰρα θὰ διηγηθῶμε πῶς ἔφτασε στὴν Ὑδρα τὸ κειμήλιο αὐτό :

Κατὰ τὸ 1812 τὰ Γαλλικὰ πολεμικὰ ἔχουν στενάδ ἀποκλείσει τὰ Ἰσπανικὰ παράλια. Ἡ πείνα ἐξήριξε τοὺς κατοίκους τῆς Βαρκελώνης, Διάφοροι πλοῖσχοι, Ὑδραῖοι καὶ Σπιτωῖτες, ἀτρόμητοι καὶ ἐμπειροτάτοι, περιηροῦντες καθε κινδύνο καὶ κάθε ἀντίσταση, κινώρθωναν τὸν παρβιάζον τὸν ἀποκλεισμό καὶ τὰ βγάδζον τρώματα σὺς ἀποκλεισμένους Ἰσπανούς, ποὺ τοὺς ἐπληθύναν ἀκριβὰ καὶ με χροσάει. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ναυτικούς αὐτούς ἦταν καὶ ὁ μεγάλψυχος καὶ πολυμήχανος Ὑδραῖος Γιάννης Σαρκώσης.

Γιὰ τὸν ἥρωα αὐτὸν διηγοῦνται στὴν Ὑδρα διάφορα ἀνέκδοτα. Κατὰ τὸ 1801 ἐναυπήγησε στὴν Ὑδρα ἕνα ὄμοιο καράβι, 440, τὸνῶν καὶ ἦταν ἔφορος μὲ κόνη πανιά γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη. Τὸ πορτὶ τῆς ἡμέρας ἡμέρας, βλέπει στὴν ἀγορὰ τὸν νοσητὸ 159 νῆυτες ποὺ ἐγύρτζαν χωρὶς δουλειὰ, πενησμένοι. Ὁ φιλόδημος Σαρκώσης τοὺς παίρνει ὅλους τὸν κορβὶ του καὶ τοὺς ἀποβιβάζει στὴ Θεσσαλονίκη ὅπου οἱ ναῦτες ἐπισπασ ἠδουάει σὲ διάφορα Ἑλληνικά καὶ ἕνα πλοία. Ὁς στὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁμας ὁ Σαρκώσης τοὺς ἐπρῆσε με ἀρθρονίον.

Ὁ Σαρκώσης ἐσυνειθίξει, μόλις ἐρχομε ἀγκυρὰ σ' ἕνα λιμάνι ν' χαίρειτὰ Μόλις λιπὸν ἐφτάει στὴ Θεσσαλονίκη, ὑψάει τὴν Ὀθωμανικὴ σημαία καὶ χαίρειτὰ τὸ Φορὺ μιο με 21 κ' τονες. Κάτω σὲπρῆτοις, ἦτανε Ραιδεάτις, ποὺ οἱ Γουρὺ καὶ ἀεχρῶντες κ' κ' οἱ ὄς. Ὁ Διοικητὴ τῆς πόλεο, κελὶς ἐκείνου, βρῶντο, γίνετ' ἐξ ἑφῶς ἄν καὶ στέλνει νὰ φέρουν μπροστὰ τὸν τὸν τολμηρὸ πλοῖσχο.

Ὁ Σαρκώσης, πρὶν βγῆ ἀπὸ τὴν ἀγκυρὰ, του στέλνει διάφορα πλοῖσκα ὄμοια σὲ Διοικητὴ γιὰ τὴ ἦρεση ἐκείνης πόλεο καὶ μ' αὐτὰ ἔτσι ἕνα ἕνα ἔρχομε ἐπιχορῆται ἀνα ὁπῆναι τὸν Τουρκικὸ ἰσθμὸν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸν ἐπέτελε ἕνα φημιστὸ κανονίον σὲ κολλῆμα κλοβί κ' ἕνα ἐναεπῆσὸ παταγάλο γὰρ Ἰσθμὸν, γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ βιογράφος τοῦ Σαρκώση γράφει :

«Ὁ πολυδιδάκτως αὐτὸς Ψευτικός ἠῆνατο πρὸ φέρη τὴν Ἰσπανικὴν ἰσθμὸν κήνη, τὴν Ἀβανιανὴν, ὧ καὶ πολλὰς ἐκκαταστάσεις ἦρως»

Ἐπειτα ἔξιν νὰ πᾶ καὶ ὁ Σαρκώσης, φημιτὰς πλοῖσκα γόνιμα, κητότες καὶ τωρτάτὰ ἀεὶ—ἄν ἀρχοῦνται. Ὁ παρὶς ἄνεξ λαμπερὸν νερῶν, ἔπει καὶ τὸν ὄμοιο τὸν δὲν ὄμοιο ἀνεγα σπράδι σφῶν τῆς ἡμετέρας Δένης ὅτ ἡ φημιστὸν μὲ τοῦ Σαρκώση ἦτανε ὄμο γινεάει, ὅτ με τὸ πῶ οὐ ποὺ τὸν ἀνέχορζε κινεῖ τὸνε σμῆθητιος.

Με σταθερὸ βῆμα καὶ ἀπὸρρυθμῶμενος ἄπὸ τοὺς 158 ὄμοιο νῆυτες καὶ ἄλλους Ἑλληνες τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Σαρκώσης ἀρουντάειαν σὸν Πασσά με χαροῦλο εὐπρόσχηγο α. Ἡ ἀειοπρεπὴ, ὄνη σνάσι, τὸν ἐπιβητικὸν ἔξωτερικὸν τοῦ Ὑδραῖου πλοῖσχο, ἔκτανε ζαρητὴ ἐνῆσποιο στὸν Πασσά, ὁ ὁποῖος σὲ μετὰ ὄμο ἔλεξ ἄρβει καὶ τὸ δῶρο. Ἐπιτὴ ὄμοιο ἦταν παρόνετος καὶ ἄλλοι Γουρκοί, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὰ προχόμηματα, κωρῶθηκε πῶς εἶνε ἀκόμη θυμωμένος καὶ λέει αὐτῶρα :

— Πλοῖσχο, γιὰτὶ ἐκασοικεβολήσῃς ; Δὲν ἔξορξε ὄτι ἀπαγορεύεται :

Ὁ Σαρκώσης ἀπαντᾶ με θάρρος :

— Ἐγὼ ἕνα μόνο ἔξορ : ὄτι εἶμαι πιστὸς ὄμοιο τοῦ Σουλτᾶνου καὶ ὄμοιο, κάθε φορὰ ποὺ βλεπῶ τὴν ἐνδοξὴ σημαία του, νὰ δείχνω τὴν ἀνάμη μου καὶ τὴν ὄστατην μου !

— Ἀφρομ, πλοῖσχο ! ἔφῶνα ἔξορ σιστημένη γιὰ τὴν καλὴ ἀπάντησιν ποὺ τὸν ἰκανοποιήσῃς.

Ἐπειτα, ἔδιωξε τοὺς ἀγῶδες, ἐνάλεσε τὸ Σαρκώση νὰ καθήσῃ κοντὰ τὸν σὸν διβάνι—μικὴ μεγάλη ἐκ μέρους Ὀθωμανοῦ—καὶ τὸ εἶπε :

— Ζήτησέ μου ἐλευθέρια ὄτι, χατήρη θέλεις ! Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρῶσκονταν σὲ λιμάνι τῆς Θεσσαλονίκης διάφορα πλοῖσκα, ἔξομα νὰ προτάσων. Λοιπὸν ὁ Σαρκώσης παεκαλεσε τὸν Πασσά νὰ προηγηθῆ τὸ δικὸ του καράβι σὲ τῶσηση τοῦ οἰαροῦ, ἐνῶ ἄ ἄλλο πε. ἰεναν ἀπὸ κωρτὸ τῶ οἰαροῦ τοῦ Ὁ Πασσᾶς ἀπηγγινος : «—Αὐτὸ μόνο μου ζητᾶ ; Ἀμέσως νὰ γίνην !...» Ἡ φορτωτικὴ

ἀρχίζει καὶ τὸ Ὑδραῖοιο φεύγει πρῶτο καὶ καλλίτερο γιὰ τὴν Πορτογαλλία, φθάνει στὴ Λισσαβώνα, κουλὰει ἐκεῖ τὸ οἰαροῦ εὲ μεγάλη τιμὴ καὶ ξαναγυρῆει στὴν Ὑδρα με τὸ πογγι γερῶτο χροσάει. Κάθε ναῦτης του πληρώθηκε με 400 Ἰσπανικά διστηλά. Ὅσοι ἐδουλέψαν στὸ Σαρκώση βγῆκαν πλούσιοι. Ἀκόμη καὶ ὄμοιο ἀκούομεν στὴν Ὑδρα ἕνα λοῖκὸ τραγοῦδι ποὺ ἀρχίζει ἔτσι :

Νᾶχα μιοῖρα, ἄγα γράσι
Νᾶμοια με τὸ Σαρκώση !...

***

Τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο εἴχην ἀπὸ τὴ γενναία αἰσθητὰ ἦταν γρημάτῃ ἡ καρδιά τοῦ Ὑδραῖου αὐτοῦ, ποὺ εἶνε ἀγνωστος σὸν πολὸ κόσμο.

Κατὰ τὸ 1802 ἕνας εὐπατριῶς Ἀργεῖος, ὁ Θεοδωρῆς Βλάσης (πρόκαπος τοῦ στρατηγοῦ κ. Παριζιῶτος Βλάση), οὐκονεῖνδρῶς ἀγαθὸς καὶ προβλεπτικός, ἔπαθε μιά ἐξαρτικὴ περιεστεια : Ἐν ὄμοιο ἐπῆγιναι ἐξίπικος σὴν Κορινθῶ γιὰ ν' ἀσφαλῆ μιά μεγάλη ποσότητα ἀπὸ πολυτιμους λίθους, ἀσμηκὰ καὶ χρῶσῶ νωρῆματα, αἰσπησε στο δρόμο, κοντὰ στὸ Σαρκώση ἀπὸ σμητορία ἡσπῶν, ὄμοιο τὸν ἔφρασαν στὴν παραλία, τὸν ἔφρασαν σ' ἕνα ὄμοιο καὶ τὸν ὄδο ἡσπῶν σὲ λημῶ τοῦ, σταν Κεῖθμῆνη, αἰχμῶτο.

Ἡ Κεῖθμῆνη εἶνε ἕνα νητὶ, μικρὸ καὶ ἐξομα. Βρῶσκεται ἀνάμωτα Ὑδρας καὶ Σπρῶτον καὶ κατοικεῖται παντοῦ ἀπὸ δούτοῦς καὶ ἀλόγητους, ἐρητῆτες, ποὺ ἔξιν με τὸ ψάρεμα καὶ με τῆς ἐλεημοσύνης—ἄν ἰστωροῦντο ποὺ περῶντὸν ἀπὸ κατ.

Ὁ Βλάσης ἦταν σπενάτοτος φίλος καὶ κωμῆκορος τοῦ Καπετᾶν Σαρκώση, ὁ ὁποῖος, μόλις εἶαθε τὸ δυστυχῆμα τὸν ἐλεσηθηκε πολὸ καὶ ἀπ. ὄμοιο νὰ τὸν βοηθήσει Ἐπιβιβῆσαι λιπὸν εὲ μιά τρέτα σπῶνῶν ἀπὸ τοὺς ἀντιοικετόρους ναῦτες του, ἀρῶμοιο νῆυτες σὸν ἀστακοῦς καὶ βγαλῶνεν σταν Κεῖθμῆνη.

Γιὰ νὰ μὴ χυθῆ ὄμοιο, ὁ Σαρκώσης ἐπολιόρθηκε κηόστος τοῦς ἡσπῶς κ' ἔστειλε ἕνα ἀλόγηρο μὲ πῆ ἰπὸν ἀρχηγὸ τῆς σμητορίας ὄμοιο : «Ὁ καπετᾶν Σαρκώσης ἔρητῆ τὸν κωμῆκορο τοῦ το Βλάση, νὰ τὸν ἄσιν ἀμέσως ἐλευθέρω καὶ με τὴν κερμῶ τῶ του, ἴλλωθῶντα κ' ἀνάμη φρωτὰ καὶ θα τοῦς ἐξουλορεθῆ ὄμοιο»

Ὁ ἀν. ἔλ ἡσπῶ καὶ ἔκτανε τὴν παραγγελία αὐτὴ, ἄλλ' ἰ φοβῆθηκα καὶ ἦθελαν ν' ἀφῆσυν ἀρῶμοιο ἐλευθέρω τὸν αἰχμῶτο μὲ τὰ πρῶματὰ του, οἱ ἴλλοι ὄμοιο ἀγ. ἔφρασαν κ' ἔλεσαν νὸνε σκοτούσων καὶ ὄμοιο νὰ ὄμοιο μὲ μίση ἐναντίον τοῦ Σαρκώση. Ὁ δούτων σμῶτος ὁ Βλάση, ποὺ ἦταν μπροστὰ στὴ φοβερὴ ἐκείνη σφῆτητῃ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωὴ του, ἐπρόσφερε τὴν ἀκόλουθὴ λύσι : Νὸ κρατηθῆσῃ ὄμοιο τὰ ὄμοιο τὸ πολύτιμο πρῶματὰ ποὺ τὸν ἡσπῶν καὶ νὰ τὸν ἀρῶσκων ἐλευθέρω καὶ αὐτοὺς τοὺς ἔδινε τὸ λὸ γο τῆς τιμῆς του νὰ μὴ πῆ τίποσὸ σὲ Σαρκώση. Τοῦτο καὶ ἐγινε. Ἡ Σαρκώσης ἡρῶε μὲ μίση τὸν στὴν Ὑδρα τὸ φίλο του, γερῶτος χροσά, ὄμοιο χωρὶς ποτὲ νὰ μᾶθη τὴ συμφωνία ποὺ εἶχε κᾶνε με τοὺς ἡσπῶς.

Ἐστῶ ἀπὸ κᾶμπισον καιρὸ, ἡ Ἀστυνομία τῆς Ζακύνθου ἐσυνπλήκασε τὸ ἔργο τῆς φημις μ' ἕνα κωρῶδο ὄμοιο. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἰχμῶλοισθητότος, Χρησῶτος Βλάσης, γιανρος, περῶστικὸς τὸτε ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο, εἶδε μιά μερὰ τὰ πολύτιμα ἀσμηκὰ τοῦ ἀδελφῶ τοῦ Θεοδωρᾶ καὶ νᾶνε ἐκπεθεμένια γιὰ πούλημα ἀπὸ κλεπταποδόχοτος, τ' ἀνεῖνδρῶτες ἀπὸ τὰ σκολιμένα ἔκτανε τοὺς ἀσμηκὰ ψηφία, ἔξῆτησ τὴ συνδρῶμη τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὰ πῆος. Καὶ γιὰ πολὸν καιρὸ γίνονατε τὸνε λόγος στὴ Ζάκυνθο καὶ σὲ ὄμοιο γιὰ τὰ δούτὰ σπῶνῶτα κωρῶστικὰ ποὺ εἴχηντο τὴν πιστὴ φημις τοῦ Σαρκώση καὶ τῆ φρονιμῶ τοῦ Βλάση, ποὺ δὲν ἐμῶρτῶσε τὴν ἀλήθεια καὶ προτιμῶσε νὰ χᾶσῃ τὰ πρῶματὰ του, (ἀκόμη καὶ ὄταν βοήθησε ἀσφαλῆς ἀνάμωτα σὺς σπῶνῶτα κωρῶστικῶτος Ὑδραῖους) γιὰ νὰ μὴ γείνη μάχη καὶ χυθῆ ἀνθρώπινο αἶμα.

***

Ὁ Σαρκώσης ἐξοκολοῦθησε νὰ ταξιδίωει μὲ μεγάλα πάντοτε κῶρη. Ὅταν ὁ Κοιντωριώτης Ἀδῶρος Κουντουριώτης ἐναυπήγη ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τριμάτορα, δὲν ἦθελε ν' ἀναθέτῃ σὲ κανέναν ἄλλον τὴν πλοισρχία. Ὁ Σαρκώσης ἀπὸ λατρεία σὸν ἐκτὸ Ἀδῶροσ, λῆχημα νὰ παραδώσῃ τὴν κωρῶση τοῦ δικῶ τοῦ κωρῶστικῶ σὲ ἄλλον κωρῶστικῶ καὶ αὐτοὺς νὰ μῆ στῆ Κωνσταντινούκω. Μὲ τὸ καράβι αὐτὸ ἔκτανε σπῶνῶ ταξιδία στὴ Ρωσσία φέρωντας αἰαρία σὺς Μεσογειοκῶς ἰμῆμες, μὲ λογαρέθοντος ὄμοιο ἀποκλεισμοῦ, ὄμοιο περῶστικῶ κλπ. Τὸ επεισόδιό τοῦ πολυεταῖου νινεβῆ κατὰ τὸν Ἰανουῶριο τοῦ 1812.

Ὁ Σαρκώσης, μετὰ τὸ κωρῶ τοῦ γερῶτο οἰαροῦ, εἶχε φθᾶσει ἔξω ἀπὸ τὴ Βαρκελώνα, ἀποκλεισμένη ἀκόρη. Ἦτανε νύχτα σκοτεινὴ, ἡ θά-

ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ - ΑΣΤΕΙΑ

Μεταξύ φίλων

— Έξερξέ η γυναίκα του φίλου μας, του γιατρού Δ... απέκτησε και δύο δίδυμα παιδιά.
— Μπαρό του του γιατρού! Είνε αξιέπαινος...
— Γιατί;
— Γιατί προσπαθεί να συμπληρώσει με την γυναίκα του τα κενά δημογραφεί στην ανθρωπότητα με .. την επιστήμη του!..

***

Στό σχολείο:

— Η δασκάλα: Προσέξτε αν κώ «ήμουν ώραία», σε ποιόν κώ μιλάω;
— Οί μαθηταί: (δικοί μαζύ): Στόν παρατατικό.
— Η δασκάλα: Κί αν κώ «θα είμαι ώραία»;
— Οί μαθηταί: Στόν μέλλοντα.
— Η δασκάλα: Ώραία! Κί αν κώ «είμαι ώραία»;
— Οί Μαθηταί: (δικοί μαζύ): Λές μιά κουταμάρα!

***

— Η κυρία Δ... εινε άπαρηγόρητη γιά τόν θάνατο του συζύγου με τόν όποιο έν τούτοις δέν περνούσε και τόσο καλά.

— Η φίλη της κυρία Γ... προσπαθεί νά τήν παρηγορήσει και λέει:

— Γιατί στενοχωριέσαι τόσο πολύ; Έσού ή ίδια δέν έβλεπες ότι επικαιρίτης ήταν ένα ζώο;
— Ναί, αλλά ζώο κατοικίδιο πού τό είχα συνηθίσει πειά!..

***

— Φίλε μου, λέει ο γιατρός στόν άρρωστο, πρέπει νά κινείσαι...
— Αλλά, γιατρέ μου...

— Άσε με νά τελειώσω. Ύστερα από τήν εργασία σου τά κά-
— Ένα μεγάλο περιπέτω. Τί δουλειά κάνεις;
— Άγρονικός διανομέυς, γιατρέ μου!..

***

— Δεκα νέας. — Γιά νά θάψουν ένα στρατιωτικό με μουσική και συνοδεία τί πρέπει νά ναι;
— Στρατιώτης. — Τί άλλο παρά πεθαρμένος!..

***

— Τί όμορ σούκαμε τήν Προτοχρονιά ή γυναίκα σου;
— Τίποτε. Τής είχα κή νά μου κάνη μιά πίπα με τήν εικόνα άπάνω άλλα δέ θέλω.

— Γιατί;
— Κατάλαβε, φαίνεται, πώς τήν ήθελα γιά νά άηδίσω τόν καρ-
— Ώ!

— Άσσε τρικ-μισιένη και ό πολυμής 'Υδρατικός μορσος να περάση παρατήρησης ανάμεσα από τό Γαλλικά πολεμικά και νά οίξη άκουρα στό λιμάνι τής 'Ισπανικής πόλεως, στην όποία τήν εποχή εκείνη κατοικούσαν πολλές από τίς πλουσιώτερες οικογένειες. 'Όταν τήν άλλη μέρα διεδόθη ότι ήθεσε καρράβι 'Ελληνικό με σιτάρι και άλλα τρόφιμα, ή προκυμαία ένέμισε από πεινασμένους πολίτες. 'Ο Σαρκόωης πούλωσησ λίγα-λίγα τά έμπορεύματά του, πέρνοντας χροιάματα ή πολύτιμα άντιμεινόμενα. Άπό έναν 'Ιτακνο εύπαταρίδη, πού δέν είχε χρήματα νά πληρώσει, ό Σαρκόωης δέχτηκε γιά μισό σεντεκι σιτάρι, τόν άριστογρηματικό αυτών πολυέλιου. 'Η χαρά του γιά τό άπόκτιμα αυτό ήταν μεγάλη και είπε στους ναύτες του.

— Τώρα πιά θά μπορούσε νά ξεπληρώσω τό τάμα μου στούς Άγιους Πατέράδες τής Σύμης!

— ('Ο 'Υδρατικός πλοίαρχος, τήν περασμένη χρονιά, περνούτας κοντά από τ' άγια παράλια τής Σύμης, κινδύνεψε νά ναυαγήσει και τότε είπε τάξει, άν έγλυπτονε, νά φερη ένα βαρύνιμα άφύρομα από άρχαιο μοναστήρι του νησιού αυτού, πού ό προύλος του φαίνεται πέρα...)

— Άπό λοιπόν ξεπούλησε τά έμπορεύματά του ό Σαρκόωης, με τό καρράβι του φορητωμένο άσημ και χρυσάφι, με τόν όφραίο πολυέλιου στην καμπίνα του, σήκωσε πάλι άγκυρα, έξερυσε τήν προτοχή τών Γάλλων και γλύστρησε στό πλώγιος. 'Όπως πάντα, έτσι και τή φορά αείη, ή τύχη τόνε βοηθούσε και ό άγέρας του ήτανε φημος...

— Έξαρνα, τή δούσηση μέρα, ίρίκει πού βρισκονταν άνάνω στ' 'Αλγερινά παράλια, ένα μαύρο καρράβι φάνηκε στον όρίζοντα, με τήν πλώρη καταπάνω τους. 'Ο καπετάν Σαρκόωης έβαλε στό μάτι του τό κ α ν ο κ ι ά λ ι.

— Κουρσάροι! έ μορμούρισε σνά δόντια του. Και σηκώνοντας τή φωνή, διάταξε τούς ναύτες του νά έτοιμασουν τά τρομπόνια τους και τούς μακλαντάδες τους και ν' άνοιξουν τίς μιμουκαπόρες τών κανονιών.

— Στο έλόινο φύλλο θά διηγηθούμε τή συνέχεια και τό τέλος τής Ιστορίας αυτής.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΔ'

Πώς έμαθε Ισπανικά ένας φιλόδοξος. Τί κατεβρόχθιζε ό «Βασιλεύς 'Ηλίας». Βασιλική λαπτότης. Γιά νά μήν πειράξη τόν Αδύλαρχη του. Πώς άναγκάστηκε νά φορέση τήν ταινία του Μεγαλοσταύρου. Λευδοβίκος ΙΔ' και Μπεσούε.

— 'Ο μέγας βασιλεύς τής Γαλλίας Λευδοβίκος ΙΔ' ρώτησε μιά μέρα έναν από τούς αβλικούς του, ό όποιος φημιζότανε γιά τήν μεγάλη του φιλοδοξία:

— Έξερτε Ισπανικά!..
— 'Όχι, Μεγαλειότατε...
— 'Ε, τότε, τόσο του χειρότερο γιά σάς! άπήνητησεν άπλώς ό βασιλεύς.

— 'Ο αβλικός ύπέθεσεν ότι ό βασιλεύς τόν ρώτησε αν ξέρει Ισπανικά σκεπτόντας ίσως νά τόν διοορήσει πρεσβευτή ενήν 'Ισπανία. Με τήν έλπίδα αυτή, έπρεσε με τό μούτρα στη μελέτη τής 'Ισπανικής γλώσσης, κι έτσι ύστερ' από λίγον καιρό τήν ήξερε νεράκι. 'Η πρώτη του δουλειά τότε ήταν νά ζητήση άρκούσιση από τόν βασιλέα.

— Μεγαλειότατε, τού είπε όταν βρέθηκε άπάναντί του, έμαθα Ισπανικά!

— Έξερτε τόσο καλά τήν γλώσσα αυτή ώστε νά μπορείτε νά συνεννοήσθε με τούς Ισπανούς;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε!

— Σας συνιστώ τότε να... διαβάσετε τόν Δόν Κιχώτο στό πρωτότυπο!..

***

— 'Ο Λουδοβίκος ΙΔ' ήταν τρομερός φαγάς. Μία από τίς κυρίες τής μηής τών Άνακτόρων του άναφέρει σχετικώς στα « Βοιμη-μουνεμάτα» τής, ότι κάποιο μεσημέρι παρακολούθησε το βασιλέα στό φαγη ό του και τόν είδε νά τρώγη τ' έξιξ κατά σισρο φαγητά: τέσσαρα βαθειά πιάτα γεμάτα σούπα, έναν φασιανό άλοκλήρο, μιά πέφδικα, ένα μεγάλο πιάτο σαλάτα, δυό μεγάλες φέτες ταραπόν, άρνι με όκορδο, ένα πιάτο γλυκό, φρούτα και, τέλος μερικά αβγά σφιχτά...

***

— Ένα από τά μεγαλύτερα προτεήματα του Λουδοβίκου, ήταν ή έξαιρετική λαπτότης του. 'Ιδού ένα σχετικό ανέκδοτο:

— Μιά μέρα, ενώ κουβέντιαζε με διαφορους αβλικούς του, τούς άνήγγειλεν ότι θά τούς διηγηίτο μιά πολύ έξεση Ιστορία. 'Η Ιστορία όμωσ τήν όποιαν τούς διηγήθηκε κάθε άλλο ήταν παρά έξεση, κι έ σι κανενας από τούς ακροατάς δέν έγλειπε. 'Όταν ό βασιλεύς έτελειωσε τή διήγησή του, ό μέγας σταυλάρχης του Λεγκράν έφωγε από τό δωμάτιο γιά νά εκτελέση κάποια άπρεσία. Τότε, ό Λουδοβίκος, γυρίζοντας προς τούς αβλικούς είπε:

— Εύώνκατε ότι ή Ιστορία πού σάς διηγήθηκα ήταν ήλιθα, και δέν είχατε άδικο! 'Όταν έφθασα στό τέλος όμωσ άντελήθηεν ότι μια υράσις— ή πιά έξεση τής διηγήσεως— θά έβγαλε ίσως προσηπινώ; τόν κ. Λεγκράν. Και γι' αυτό προτίμησα νά με περάσετε γιά βλάκα, παρά λέγοντάς τήν νά πειράξη τόν πιστό μου αυτόν φίλο!..

***

— 'Ο Λουδοβίκος ΙΔ', όταν ήταν μικρός δέν ήθελε με κανένα τρόπο νά φορη τήν ταινία του Μεγ Λουσταύρου. 'Ο παιδαγωγός του στραταρχής ντέ Βιλασονά, βλέποντας ότι με τίς παρακλήσεις δέν έκαμε τίποτα, κατέφωγε στό έξης στρατήγημα. 'Απεσθύνόμενος μιά μέρα, σ'έν άδελφό του μικρού βασιλέως, τόν άπεκαίλωσ «Μεγαλιότατο». 'Ο μικρός βασιλεύς όμωσ τότε έδειμνή.

— Έγώ είμαι ό βασιλεύς! έμαρτίσασε.

— Έαν είσθε βασιλεύς, άπήνητησεν ό παιδαγωγός, θά φορούσατε τήν ταινία σας!

— 'Ο Λουδοβίκος τότε έτρεξε νά φορέση τήν περιφημη ταινία του και από τήν ήμερα εκείνη δέν τήν έβγαλε πλέον από πάνω του.

***

— Κάποιος αβλικός του Λουδοβίκου ΙΔ', ό κ. ντέ Καμπραί, δειμώσιωσε κάποτε μιά μελέτη του σχετική με τή θρησκεία. 'Ο μέγας φιλόσοφος και θεολόγος τής εποχής Μπεσούε έξείανη μόλις τήν έδιάβασε και έπετέθη δριμύτατα εναντίον του αβλικού, διαμαρτυρούμενος γιά τήν άβειτα του.

— Και άν έγώ ύπεστήριζα τόν κ. ντέ Καμπραί, τού είπα μιά μέρα ό βασιλεύς, τι θά έκανες;

— Άπλούστατα: Θά διαμαρτυρόμην διπλά! άπήνητησεν ό φιλόσοφος.